

Godziny urzędowania	Informacja w Sprawach	Czytelnia Akt	Biuro Podawcze
	Pn.- Pt. 8 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Pn.- Pt. 8 ⁰⁰ - 15 ³⁰	Pn.- Pt. 8 ⁰⁰ -16 ⁰⁰
Telefon	22 553 70 70	Wydz. I - IV ul. Jasna 2/4 22 553 78 21, 22 553 78 22	ePUAP
	Radom 48 368 99 08	Wydz. V - VII ul. J. Pankiewicza 4 22 553 70 37	/wsa_waw/SkrytkaESP
Email	informacja@warszawa.wsa.gov.pl	Radom 48 368 99 18	
NIP 525-2283-365	REGON 015608709	czytelnia@warszawa.wsa.gov.pl	
Konto Bankowe Sądu 96 1010 1010 0078 1022 3100 0000			
Wynik rozprawy dostępny po zakończeniu posiedzenia Sądu, najpóźniej w dniu następnym na stronie: http://etr.warszawa.wsa.gov.pl			

**Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Warszawie**
WYDZIAŁ IV
ul. Jasna 2/4
00-013 Warszawa

Dnia 13 listopada 2019 r.
Sygn. akt IV SA/Wa 1303/19

W odpowiedzi należy podać
sygnaturę akt sądu

RADA MIASTA
Podkowa Leśna
Wpłynęło dnia: 18.11.2019
L. dz. 224. RM. 2019
Załączników 1 szt.

**Burmistrz Miasta Podkowa Leśna
reprezentujący Radę Miasta Podkowa Leśna
ul. Akacyjna 39/41
05-807 Podkowa Leśna**

DORĘCZENIE ODPISU WYROKU

W wykonaniu zarządzenia z dnia 4 listopada 2019 r. sekretariat Wydziału IV Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego doręcza odpis wyroku z dnia 30 października 2019 r. wraz z uzasadnieniem.

Maria Bibrowska
Starszy referent

POUCZENIE

1. Od powyższego wyroku przysługuje skarga kasacyjna do Naczelnego Sądu Administracyjnego, w terminie 30 dni od daty doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem, za pośrednictwem tutejszego Sądu, przy czym oddanie pisma w placówce Poczty Polskiej S.A. (będącej operatorem wyznaczonym w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe), albo placówce pocztowej operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, albo polskim urzędzie konsularnym, jak również złożenie pisma przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji zakładu karnego lub aresztu śledczego oraz przez członka załogi polskiego statku morskiego u kapitana statku jest równoznaczne z wniesieniem go do Sądu. Datą wniesienia pisma w formie dokumentu elektronicznego jest określona w urzędowym poświadczeniu odbioru data wprowadzenia pisma do systemu teleinformatycznego sądu (art. 83 § 3, 4 i 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Dz. U. z 2018 r. poz. 1302, z późn. zm. zwanej dalej „p.p.s.a.”).
2. Skarga kasacyjna złożona po upływie wskazanego powyżej trzydziestodniowego terminu zostanie odrzucona (art. 178 p.p.s.a.).
3. Skarga kasacyjna powinna być sporządzona przez pełnomocnika będącego: adwokatem lub radcą prawnym, albo doradcą podatkowym - w sprawach obowiązków podatkowych i celnych oraz w sprawach egzekucji

administracyjnej związanej z tymi obowiązkami lub rzecznikiem patentowym - w sprawach własności przemysłowej. Skarga kasacyjna sporządzona przez podmiot nieuprawniony będzie odrzucona bez merytorycznego rozpoznania.

POUCZENIE O WARUNKACH WNOŚZENIA PISM ORAZ DORĘCZANIA PISM PRZEZ SĄD ZA POMOCĄ ŚRODKÓW KOMUNIKACJI ELEKTRONICZNEJ

1. Pisma do sądu administracyjnego można wnieść w formie dokumentu elektronicznego przez elektroniczną skrzynkę podawczą sądu (art. 12b § 2 p.p.s.a.). Elektroniczna skrzynka podawcza sądu jest zlokalizowana na elektronicznej platformie usług administracji publicznej (ePUAP). W celu wniesienia takiego pisma do sądu strona powinna posiadać konto na platformie ePUAP. Instrukcja zakładania konta dostępna jest pod adresem: <https://epuap.gov.pl/wps/portal>. Pisma wysłane na adres elektroniczny sądu (adres e-mail), czyli z pominięciem elektronicznej skrzynki podawczej sądu, nie wywołują skutków prawnych, które ustawa - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi wiąże ze złożeniem pisma procesowego.
2. Każde pismo w formie dokumentu elektronicznego powinno zawierać adres elektroniczny (tj. adres na platformie ePUAP). W przypadku niewskazania adresu elektronicznego przyjmuje się, że właściwym jest ten adres, z którego nadano pismo wniesione w formie dokumentu elektronicznego (art. 46 § 2a i 2d p.p.s.a.).
3. Strony i ich przedstawiciele mają obowiązek zawiadamiać sąd o każdej zmianie miejsca zamieszkania, adresu do doręczeń, w tym adresu elektronicznego, lub siedziby. W razie zaniedbania tego obowiązku pisma wysłane na dotychczasowy adres pozostawia się w aktach ze skutkiem doręczenia, chyba że nowy adres jest sądowi znany (art. 70 § 1 i 2 p.p.s.a.).
4. Pismo i załączniki wnoszone w formie dokumentu elektronicznego powinny zostać podpisane przez stronę albo jej przedstawiciela ustawowego lub pełnomocnika kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym (art. 46 § 2a i 2b p.p.s.a.).
5. Do pisma w formie dokumentu elektronicznego nie dołącza się jego odpisów (art. 47 § 3 p.p.s.a.). Zamiast odpisu pisma strona zobowiązana jest do uiszczenia opłaty kancelaryjnej za sporządzenie wydruków takiego pisma i jego załączników wniesionych w formie dokumentu elektronicznego w celu ich doręczenia stronom, które nie posługują się środkami komunikacji elektronicznej do odbioru pism (art. 235a p.p.s.a.).
6. Datą wniesienia pisma w formie dokumentu elektronicznego jest określona w urzędowym poświadczeniu odbioru data wprowadzenia pisma do systemu teleinformatycznego sądu (art. 83 § 5 p.p.s.a.).
7. Wniesienie pisma do sądu w formie dokumentu elektronicznego jest równoznaczne z żądaniem doręczenia korespondencji z sądu za pomocą środków komunikacji elektronicznej. Pisma sądu mogą być doręczane stronie za pomocą środków komunikacji elektronicznej również w przypadku, gdy strona składa do sądu pisma w postaci papierowej, jeżeli wystąpi ona do sądu o takie doręczenie i wskaże sądowi adres elektroniczny albo wyrazi zgodę na doręczanie pism za pomocą tych środków i wskaże sądowi adres elektroniczny (art. 74a § 1 p.p.s.a.). W przypadku niewskazania adresu elektronicznego doręczenie pism przez sąd następuje na adres zamieszkania, a w razie jego braku - na adres do doręczeń, lub siedziby strony, jej przedstawiciela ustawowego lub pełnomocnika (art. 46 § 2d p.p.s.a.).

„Art. 177 § 1 Skargę kasacyjną wnosi się do sądu, który wydał zaskarżony wyrok lub postanowienie, w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia stronie odpisu orzeczenia z uzasadnieniem.

§ 2. Termin do wniesienia skargi kasacyjnej dla stron wiąże również prokuratora, Rzecznika Praw Obywatelskich i Rzecznika Praw Dziecka. Jeżeli jednak orzeczenia nie doręcza się stronie prokurator, Rzecznik Praw Obywatelskich i Rzecznik Praw Dziecka mogą w terminie trzydziestu dni od dnia wydania orzeczenia wystąpić o sporządzenie uzasadnienia orzeczenia i wnieść skargę kasacyjną w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia odpisu orzeczenia z uzasadnieniem.

§ 3. W razie ustanowienia w ramach prawa pomocy adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego po wydaniu orzeczenia, na wniosek złożony przez stronę, której doręcza się odpis orzeczenia z uzasadnieniem sporządzonym z urzędu, albo przez stronę, która zgłosiła wniosek o sporządzenie uzasadnienia orzeczenia, termin do wniesienia skargi kasacyjnej biegnie od dnia zawiadomienia pełnomocnika o jego wyznaczeniu, jednak nie wcześniej niż od dnia doręczenia stronie odpisu orzeczenia z uzasadnieniem.

§ 4. Jeżeli pełnomocnik wyznaczony na podstawie art. 253 § 2 nie stwierdza podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej, składa w sądzie, w terminie do wniesienia skargi kasacyjnej, sporządzoną przez siebie opinię w tym przedmiocie wraz z odpisem dla strony, dla której został ustanowiony. Sąd doręcza odpis opinii stronie. Termin do wniesienia skargi kasacyjnej przez stronę biegnie od dnia doręczenia odpisu opinii, o czym sąd poucza stronę, dokonując doręczenia.

§ 5. Przepisu § 4 zdanie trzecie nie stosuje się, jeżeli sąd stwierdzi, że opinia nie została sporządzona z zachowaniem zasad należytej staranności. W takim przypadku sąd zawiadamia o tym właściwą okręgową radę adwokacką, radę okręgową izby radców prawnych, Krajową Radę Doradców Podatkowych lub Krajową Radę Rzeczników Patentowych, która wyznacza innego pełnomocnika.

§ 6. W przypadku odmowy przyznania prawa pomocy w zakresie obejmującym ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego na wniosek, o którym mowa w § 3, bieg terminu do wniesienia skargi kasacyjnej nie może rozpocząć się wcześniej niż od dnia doręczenia stronie postanowienia, a jeżeli strona wniesie środek zaskarżenia na to postanowienie - wcześniej niż od dnia doręczenia postanowienia kończącego postępowanie w tym przedmiocie.”

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2019 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
w składzie następującym:

Przewodniczący	sędzia WSA Anita Wielopolska
Sędziowie	sędzia WSA Anna Szymańska (spr.) sędzia WSA Wojciech Rowiński
Protokolant	referent Katarzyna Matecka - Caban

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu **30 października 2019 r.**
sprawy ze skargi **Wojewody Mazowieckiego**
na uchwałę **Rady Miasta Podkowa Leśna**
z dnia **26 czerwca 2008 r. nr 84/XIX/2008**
w przedmiocie **miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy**

- 1. stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w części tekstowej i graficznej w odniesieniu do części działki numer ewidencyjny 93 z obrębu 0011 położonej w miejscowości Podkowa Leśna, w zakresie w jakim jest ona usytuowana na terenie oznaczonym symbolem: 144ML, w granicach ewidencyjnych użytku leśnego;**
- 2. zasądza od Burmistrza Miasta Podkowa Leśna na rzecz Wojewody Mazowieckiego kwotę 480 (czterysta osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.**

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Małgorzata Bibrowska
Starszy referent

UZASADNIENIE

Przedmiotem skargi Wojewody Mazowieckiego (dalej także Wojewoda) jest uchwała Rady Miasta Podkowa Leśnej z dnia 26 czerwca 2008 r. nr 84/XIX/2008 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Miasta – Ogrodu Podkowa Leśna. Wojewoda złożył do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie skargę na powyższą uchwałę Rady Miasta, wnosząc o stwierdzenie jej nieważności w części tekstowej i graficznej, w odniesieniu do części działki nr ew. 93 z obrębku 0011 położonej w miejscowości Podkowa Leśna - w zakresie, w jakim usytuowana jest ona na terenie oznaczonym symbolem 144ML, w granicach ewidencyjnych użytku leśnego Ls. Zaskarżonej uchwale zarzucono naruszenie art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (tj. Dz. U. z 2004 r., Nr 121, poz. 1266 ze zm.), dalej także jako „ustawa” w zw. z art. 17 pkt 8 i art. 28 ust. 1 ustawy 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717 ze zm.) dalej „u.p.z.p.”, poprzez brak uzyskania zgody na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne w stosunku do działki nr ew. 93 z obrębku 0011 w miejscowości Podkowa Leśna.

W uzasadnieniu skargi Wojewoda Mazowiecki wskazał, że przy podejmowaniu powyższej uchwały naruszony został w istotny sposób tryb sporządzania oraz właściwość organów, o których mowa w art. 17 pkt 7 lit. c i art. 17 pkt 8 u.p.z.p., co na mocy art. 28 ust. 1 u.p.z.p. winno skutkować nieważnością w granicach terytorialnych obejmujących użytek leśny.

Ponieważ w odniesieniu do obszaru objętego przedmiotowym planem stwierdzono występowanie gruntów leśnych, to wobec dyspozycji art. 15 ust. 1 i art. 17 pkt 8 u.p.z.p. zastosowanie miały także przepisy ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych.

Zgodnie z kolei z art. 7 ust. 1 ustawy przeznaczenie gruntów leśnych na cele nieleśne, wymagające zgody na zmianę, może być dokonane jedynie w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. O tym jakie grunty rolne i leśne wymagają zgody na zmianę przeznaczenia, stanowi art. 7 ust. 2 ustawy. Stosownie do art. 7 ust. 2 pkt 5 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych – w dacie uchwalania planu – przeznaczenie na cele nierolnicze i nieleśne pozostałych gruntów leśnych wymagała uzyskania zgody marszałka, wyrażonej po uzyskaniu opinii izby rolniczej.

Zgoda taka była wydawana w drodze decyzji administracyjnej i stanowiła podstawę do zmiany przeznaczenia na cele nierolnicze i nieleśne w planie miejscowym.

Z wnioskiem o wystąpienie o stwierdzenie nieważności w tej części planu wystąpił do Wojewody Dyrektor Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych, przedkładając dokumenty na poparcie swego stanowiska. Wojewoda przeprowadził postępowanie wyjaśniające i ustalił, że działka nr 93 z obrębu 0011 w chwili podjęcia uchwały w sprawie planu (o łącznej powierzchni 0,1594 ha) stanowiła lasy i grunty leśne, oznaczone symbolem Ls o powierzchni 0,1293 ha. Powyższe potwierdza informacja przedstawiona w piśmie Starostwa Powiatu Grodziskiego z 29 sierpnia 2018 r. Tymczasem ustalono, że działka ta w całości została przeznaczona pod zabudowę mieszkaniową jednorodzinną na działkach leśnych, oznaczoną symbolem 144ML. Tym samym przeznaczenie tych gruntów w planie pod zabudowę jednorodzinną wymagało uzyskania zgody na zmianę przeznaczenia w trakcie procedury planistycznej. Urząd Miasta Podkowa Leśna nie posiada takiej zgody.

Jednocześnie Wojewoda ustalił, że w toku procedury poprzedzającej uchwalenie planu miejscowego z 24 listopada 1994 r. w sprawie zatwierdzenia planu ogólnego zagospodarowania przestrzennego Miasta – Ogrodu Podkowa Leśna uzyskano decyzję Wojewody Warszawskiego z 26 sierpnia 1994 r., wyrażającą zgodę na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele budownictwa mieszkaniowego. W załączniku do tej decyzji nie wymieniono działki nr 93 z obrębu 0011.

W przedmiotowej sprawie organ sporządzający projekt planu nie uzyskał zgody wojewody na zmianę przeznaczenia, nie uzyskano takiej zgody także przy uchwalaniu poprzednio obowiązującego planu, zatem Rada Miasta nie była uprawniona do dokonywania tych zmian w planie i przeznaczania działki pod budownictwo mieszkaniowe.

Zdaniem Wojewody brak uzyskania zgody na zmianę przeznaczenia działki leśnej na cele zabudowy mieszkaniowej na działkach leśnych stanowi naruszenie trybu sporządzania planu i w oparciu o art. 28 ust. 1 u.p.z.p. skutkuje koniecznością stwierdzenia nieważności w tej części planu.

Na poparcie swego stanowiska skarżący przytoczył szereg wyroków, zarówno wojewódzkich sądów administracyjnych, jak i NSA.

W odpowiedzi na skargę Rada Gminy w Podkowie Leśnej wniosła o jej oddalenie i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania sądowego. Podniosła, że

Wojewoda Mazowiecki bez głębszej analizy dokumentów uznał, że doszło do naruszenia przepisów u.p.z.p. i ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych. Tymczasem w piśmie z 6 grudnia 2018 r. organ poinformował skarżącego, że w planie sporządzonym przez Biuro Planowania i Rozwoju Warszawy w opracowaniu pod nazwą „Opis planu” umieszczono zapis, że na części terenów miasta obowiązywała zgoda na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne z 10.V.1979 r. nr 4410/20-902/1/79. Wojewoda nie poczynił starań, aby decyzję tę załączyć do akt, a Urząd Miasta Podkowa takowej nie posiada.

Dalej Organ twierdzi, że z pisma Starosty Grodziskiego z 29 sierpnia 2018 r. nie wynika jakie przeznaczenie w ewidencji gruntów i budynków miała działka w dniu podjęcia uchwały i na jakiej podstawie uległa zmianie powierzchnia użytków Ls.

Na rozprawie w dniu 30 października 2019 r. pełnomocnik Wojewody Mazowieckiego złożył pismo ze Starostwa Powiatu Grodziskiego z dnia 18 kwietnia 2019 r. stwierdzające rodzaj użytków na działce nr 93 z obrębu 0011- na dzień 26 czerwca 2008 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Skarga Wojewody Mazowieckiego została wniesiona w oparciu o art. 93 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2019 r., poz. 506 ze zm.), dalej u.s.g. Mianowicie u.s.g. w art. 91 ust. 1 stanowi, że uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. O nieważności uchwały lub zarządzenia w całości lub w części orzeka organ nadzoru w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia uchwały lub zarządzenia, w trybie określonym w art. 90. Organem nadzoru jest właściwy wojewoda. Termin 30 dni jest terminem, który nie podlega zawieszeniu ani przedłużeniu. Jednocześnie Wojewoda uzyskał uprawnienie do wystąpienia do sądu administracyjnego w każdym późniejszym terminie po wejściu w życie planu, jeśli stwierdzi, że przy jego uchwalaniu doszło do naruszenia zasad, trybu i właściwości organów. Stanowił o tym - obecnie, jak i dacie uchwalenia planu - art. 93 ust. 1 u.s.g..

Rozpoznając zatem skargę Wojewody Mazowieckiego wniesioną w trybie wyżej opisanym Sąd uznał ją za zasadną, co skutkuje stwierdzeniem nieważności zaskarżonej uchwały Rady Miasta Podkowa Leśna w części. Kontrolowany plan został uchwalony 26 czerwca 2008 r., kiedy obowiązywała ustawa z dnia 27 marca

2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Co prawda postępowanie planistyczne zostało wszczęte uchwałą nr 52/XII/99 z 30 sierpnia 1999 r. w sprawie przystąpienia do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta, niemniej z akt nie wynika, aby zawiadomiono o terminie wyłożenia projektu planu do publicznego wglądu przed dniem wejścia w życie u.p.z.p. tj. przed 10 lipca 2003 r. (art. 85 ust. 2 u.p.z.p.). Stąd do planu tego znalazły zastosowanie przepisy ustawy nowej tj. u.p.z.p., nie zaś poprzednio obowiązującej ustawy z 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (tj. Dz. U. z 1999 r, Nr 15, poz. 139 ze zm.).

Zgodnie z art. 17 pkt 8) u.p.z.p. organ sporządzający projekt miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego uzyskuje zgody na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne. Oznacza to, że organ gminy sporządzając projekt miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, zobligowany był do uwzględnienia w nim postanowień wynikających z przepisów szczególnych, odnoszących się do obszaru objętego planem. Takimi przepisami są reguły zawarte w ustawie o ochronie gruntów rolnych i leśnych. Stosownie do dyspozycji art. 7 ust. 2 pkt 5 tej ustawy przeznaczenie na cele nieleśne pozostałych gruntów leśnych (nie stanowiących własności Skarbu Państwa, bo zgodnie z art. 7 ust. 2 pkt 2 ustawy właściwym do wyrażenia zgody w takiej sytuacji był Minister Środowiska), wymagało uzyskania zgody wojewody, wyrażonej po uzyskaniu opinii izby rolniczej. Takie brzmienie miał przepis art. 7 ust. 2 pkt 5 ustawy w dacie zwracania się przez organ o wyrażenie zgody na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nierolnicze i nieleśne, co miało miejsce w 2005 r. Od 1 stycznia 2006r. organem właściwym w tych sprawach stał się marszałek województwa. Wyrażenie tej zgody następuje w formie decyzji administracyjnej. Decyzja taka stanowi następnie przesłankę do dokonania zmiany przeznaczenia w planie miejscowym.

Z tego względu na wstępie koniecznym było ustalenie, że działka ewidencyjna nr 93 z obrębu 0011 wymagała uzyskania zgody na zmianę przeznaczenia na cele nieleśne w toku procedury planistycznej. Konstatacja w tym zakresie musiała być poprzedzona stwierdzeniem, że przedmiotowa działka nr 93 stanowiła w części lub całości użytek leśny Ls. Jedynie bowiem w sytuacji objęcia granicami działki użytków leśnych, konkretyzował się wymóg uzyskania zgody na zmianę przeznaczenia na cele nieleśne.

Istota sporu w tej części dotyczy przesądzenia, czy w dacie uchwalenia planu działka nr 17 stanowiła w części użytek leśny. Organ bowiem zakwestionował w odpowiedzi na skargę przeznaczenie w ewidencji gruntów i budynków działki nr 93 w dacie podjęcia kontrolowanej uchwały, zwracając uwagę, że przekazane informacje dotyczą daty wcześniejszej i późniejszej, niż data uchwalenia planu. Otóż rację ma organ, że z pisma Starosty Grodzkiego z 29 sierpnia 2018 r. wynika rodzaj użytków na tej działce wedle stanu na dwie daty: 26 sierpnia 1998 r. i 29 sierpnia 2018 r. Tymczasem działka powinna obejmować użytek leśny według stanu na dzień podjęcia uchwały w sprawie planu miejscowego. W tym zakresie Wojewoda Mazowiecki przedłożył pismo Starosty Powiatu Grodzkiego z dnia 18 kwietnia 2019 r. stwierdzające rodzaj użytków na działce nr 93 z obrębu 0011 na dzień 26 czerwca 2008 r. Z pisma tego wynika, że na datę uchwalenia planu na działce o łącznej powierzchni 0,1594 ha występowały lasy i grunty leśne oznaczone symbolem LsV na powierzchni 0,1293 ha.

Jednocześnie z akt planistycznych wynika, że organ zwracał się dwukrotnie do Wojewody Mazowieckiego o wyrażenie zgody na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych, nie stanowiących własności Skarbu Państwa. W aktach planistycznych znajduje się bowiem decyzja Wojewody Mazowieckiego z 16 lutego 2005 r. nr WŚR.VIII.6112-139/04 (zgoda na zmianę przeznaczenia 27,4200 ha gruntów leśnych) oraz z 7 października 2005 r. nr WŚR.VIII.6112-84/05 (zgoda na zmianę przeznaczenia gruntów o obszarze 6,4125 ha). Żadna z tych decyzji nie obejmuje działki nr 93 z obrębu 0011. Czy było to wynikiem celowego zabiegu, czy też przeoczenia – powody nieobjęcia spornej działki zgodą pozostają irrelewantne dla sprawy.

Kluczową zatem kwestią jest element stanu faktycznego tj. informacja o rodzaju użytków gruntowych na działce nr 93. Wynika ona z ewidencji gruntów i budynków. Ewidencja gruntów i budynków, w obowiązującym w dacie podejmowania badanej uchwały stanie prawnym, prowadzona była na podstawie rozporządzenia Ministra Rozwoju Regionalnego i Budownictwa 29 marca 2001 r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków (Dz. U. Nr 38, poz. 454). § 67 rozporządzenia stanowi, że użytki gruntowe wykazywane w ewidencji dzielą się na poszczególne grupy, tj. użytki rolne, grunty leśne oraz zadrzewione i zakrzewione, grunty zabudowane i zurbanizowane, użytki ekologiczne, nieużytki, grunty pod wodami i tereny różne, natomiast § 68 dotyczy podziału poszczególnych użytków gruntowych,

wyszczególnionych w § 67 na szczegółowe kategorie, oznaczone wskazanymi tam symbolami. Z § 68 ust. 2 pkt 1 tego rozporządzenia wynika, że lasy klasyfikowane są w ewidencji symbolem "Ls".

Z kolei przepis art. 21 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne (tj. Dz.U. z 2005 r, Nr 240, poz. 2027 ze zm.) stanowi, że podstawą planowania gospodarczego, planowania przestrzennego, wymiaru podatków i świadczeń, oznaczania nieruchomości w księgach wieczystych, statystyki państwowej i gospodarki gruntami powinny być dane wynikające z ewidencji gruntów i budynków. Z przepisu tego wynika jednoznacznie, że ewidencja gruntów i budynków jest urzędowym źródłem informacji faktycznych wykorzystywanych w postępowaniach administracyjnych, a także w postępowaniu planistycznym. Znajduje to potwierdzenie w orzecznictwie NSA (vide przykładowo wyrok NSA z dnia 3 grudnia 2013r., sygn. akt II OSK 987/13).

Skoro informacja w ewidencji gruntów stanowi podstawę planowania, zapisy z niej wynikające mają fundamentalne znaczenie dla określenia rodzaju użytku gruntowego.

Tymczasem z wypisu z tej ewidencji na dzień uchwalenia planu wynika, że działka nr 93 obejmowała także użytek Ls. Zapisu tego w ewidencji gruntów i budynków organ skutecznie nie zakwestionowała poprzez wystąpienie o jego zmianę. Oznacza to, że rację ma Wojewoda uznając, że przy przeznaczeniu na budownictwo mieszkaniowe spornej działki wymagana była zgoda na zmianę przeznaczenia w części obejmującej użytek leśny. Zgody tej natomiast nie było.

Jako niezasadne Sąd uznał stanowisko organu, że nie dołączono do akt decyzji z 10.V.1979 r. nr 4410/20-902/1/79, wyrażającej zgodę na zmianę przeznaczenia. Sąd stoi na stanowisku, że nawet gdyby wskazana decyzja objęła działkę nr 93, to nie mogłaby owa zgoda zostać wykorzystana w toku obecnie ocenianej procedury. Zdaniem Sądu organ prowadzący postępowanie planistyczne zwraca się o wyrażenie zgody na zmianę przeznaczenia w tej jednej konkretnej procedurze planistycznej. Oznacza to, że może dokonać zmiany przeznaczenia lub nie – nawet gdyby Wojewoda wyraził zgodę na zmianę przeznaczenia – zależy to wyłącznie do kompetencji rady gminy. Samodzielne kształtowanie sposobu zagospodarowania obszaru oznacza, że gmina nawet wówczas, gdy uzyska zgodę właściwych organów na zmianę przeznaczenia terenów leśnych na cele nieleśne może wykorzystać w planie tę zgodę, ale nie ma obowiązku. Takie stanowisko zajęł

NSA w uchwale 7 sędziów z 29 listopada 2010 r. sygn. akt II OPS 1/10. NSA uznał, że „ze zgody udzielonej na podstawie art. 7 ust. 2 pkt 5 i ust. 3 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych nie wynika bowiem obowiązek dokonania zmiany w planie miejscowym przeznaczenia terenów leśnych na cele nieleśne. Organ planistyczny nie jest związany taką decyzją i mimo uzyskania zgody na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne, może "odstąpić" od dokonania zmiany przeznaczenia gruntów leśnych (w części lub w całości). Sama zgoda na zmianę przeznaczenia terenów leśnych na cele nieleśne nie nakłada na jednostkę samorządu terytorialnego (radę gminy) obowiązku zmiany przeznaczenia tych terenów. Wówczas, jeśli po zakończeniu procedury planistycznej, tj. po uchwaleniu m.p.z.p., rada gminy będzie chciała zmienić uchwalony plan miejscowy i jednak zmienić przeznaczenie danego gruntu leśnego na cele nieleśne, to będzie konieczne przeprowadzenie ponownie procedury planistycznej, w tym ponowne wystąpienie do właściwego organu o zgodę na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne. Udzielona zgoda nie jest zgodą bezterminową. A to chociażby z tego powodu, iż może zmienić się tak stan prawny, jak i stan faktyczny na danym terenie w zakresie zurbanizowania terenu, rozwoju określonych gatunków fauny i flory, który będzie przemawiał za potrzebą ochrony pozostałych gruntów leśnych (ochrona jakościowa i ilościowa gruntów leśnych) i koniecznością ochrony różnorodności biologicznej.”.

W konsekwencji konieczne było uzyskanie zgody na zmianę przeznaczenia w tej konkretnej procedurze, zainicjowanej uchwałą nr 52/XII/99 z 30 sierpnia 1999 r. w sprawie przystąpienia do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta.

Przepis art. 17 u.p.z.p. określający szczegółowo kolejne etapy postępowania poprzedzające podjęcie uchwały w sprawie planu zagospodarowania przestrzennego wymagał, aby burmistrz uzgodnił projekt planu, stosownie do jego zakresu z organami właściwymi do uzgadniania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, na podstawie przepisów szczególnych, jak również zwrócił się o zgodę na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych. Skoro zaniechano wystąpienia o wydanie decyzji wyrażającej zgodę na zmianę przeznaczenia, doszło do naruszenia trybu uchwalenia planu.

Naruszenie tak określonego trybu procedury, zgodnie z art. 28 ust. 1 u.p.z.p. - jako istotne - powoduje nieważność uchwały rady gminy podjętej w sprawie planu

miejscowego. Dla ustalenia istotności decydujące znaczenie będzie miał wpływ naruszenia na treść planu. Innymi słowy, czy stwierdzone naruszenie procedury planistycznej mogłoby mieć wpływ na treść zapisów planu. Zdaniem Sądu w tej sprawie brak decyzji w sprawie zgody na zmianę przeznaczenia mógł mieć wpływ na treść planu w tej części. Gdyby bowiem właściwy organ odmówił wyrażenia zgody na zmianę przeznaczenia lasu pod zabudowę mieszkaniową jednorodzinną, wówczas część działki nr 17 miałyby nadal w planie przeznaczenie leśne.

Stanowisko zaprezentowane w niniejszym wyroku znajduje akceptację w orzecznictwie NSA – vide przykładowo wyroki NSA: z 4 marca 2014 r. sygn. akt II OSK 2730/13, z 3 grudnia 2013r. sygn. akt II OSK 987/13, z 18 kwietnia 2018 r. sygn. akt II OSK 2067/17 i z 13 grudnia 2018 r. sygn. akt II OSK 466/18.

Mając na względzie przedstawione powyżej okoliczności należało stwierdzić nieważność zaskarżonej uchwały w opisaney w wyroku części na zasadzie art. 147 § 1 p.p.s.a. w zw. z art. 91 ust. 1 u.s.g.

O zwrocie kosztów Sąd orzekł na podstawie art. 205 § 2 p.p.s.a., na które składa się wynagrodzenie pełnomocnika reprezentującego skarżącego w wysokości 480 zł.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem
Marika Bibrowska
Starszy referent